

precise relationship between the Canadians and the rest of the Allied forces is not always fully spelt out. Finally, glimpses into the “human element” of the fighting – the feelings, experiences and first-hand descriptions of the individual Canadian soldier – are fragmentary, with an over reliance on the rather dry accounts of the unit war diarists.

These relatively minor criticisms apart, there is little doubt that Dr Roy’s book will come to be regarded as the definitive account of the Canadian role in the Normandy campaign.

Capt W.A. Dorning

**“Management in the armed forces: An anatomy of the military profession”:
deur J.C.T. Downey**

Deel I: Veranderde rol van die militêre milieu

Hierdie deel handel hoofsaaklik oor die veranderde rol wat die militaris speel, asook die verantwoordelikheid van die politici om militêre verdedigingsbeleid te formuleer. Die beklemtoning van die belangrikheid van die invloede wat internasionale, nasionale, politiek en tegnologie het op die militêre beleid.

Hy beklemtoon die feit dat militêre aksie ondergeskik is aan politieke of regeringsbeleid en nie andersom, soos in die dae van Napoleon en Frederick nie.

Die militêr is sonder enige twyfel altyd afhanklik vir sy ontwikkeling van die nasie se stand van ontwikkeling tov tegnologie, ekonomie, politiek en sosiaal.

Hy beskou soldaat wees as ’n professie en heg baie groot waarde daaraan. Verder stel hy sekere kriteria waaraan ’n weermag moet voldoen om geag te wees ’n professionele militêre sisteem nl, eerstens moet dit permanent wees, of ten minste ’n voltydse nucleus hê van ’n bepaalde grootte. Tweedens moet die nucleus hom ten doel stel om tegniese doeltreffend te wees, wat verkry kan word dmv eksperimente of oorlog. Derdens moet dit ’n diens wees onder die wil van die mense deur die regering.

Die belangrikheid van uitbreiding van kennis van soldate en offisiere word beklemtoon en daar

word gewys op die vordering wat daar gemaak word in die opleiding van die offisier. Die ontstaan van militêre akademieë soos bv West Point en die tegnologiese tred hou deur die militaris is hier ter sprake.

Hy wys ook op die kentering wat tot stand gekom het, waar die vroeëre leërs daarop ingestel was om oorlog te maak, beweeg die hedendaagse weermagte in die rigting van “limited war” waar nasies hul bes doen om konfrontasie te vermy.

Daar word verder breedvoerig uitgewei oor hoe die weermagte te werk gaan deur te beplan, dirigeer, beheer, koördineer en hoe hul, hul taak benader, wanneer ’n regering opdrag gee om oorlog te maak. Dit word daarop gewys dat weermagte nie baie geneig is om die burgerlike gebruike van bestuur, slaafs toe te pas nie. Daar word egter deeglik gebruik gemaak van die bevel en bestuurskonsepte, maar sodra hulle in ’n oorlog situasie betrokke raak, word daar weer grotendeels gesentraliseer en outokratiese militêre beginsels kom weer baie sterk na vore, weens die wenslikheid van koördinerende en samehorigheid. Klem op streng militêre dissipline is onontbeerlik.

Strategie en taktiek word bespreek en daar word tot die volgende gevolgrekking gekom dat strategie in al sy vorms, nl “grand strategy, total strategy and operational strategy” almal uiters nou saamgeweef en afhanklik is van die staat se beleid. Die strategieë is ook soms so nou aan mekaar verbonde dat dit uiters moeilik is om te beslis waar die een begin en die ander eindig. Wat taktiek betref is hy redelik en verwys na die groot gaping tussen strategie en taktiek en beweer: “In war tactics are in touch with the enemy and with the means of outwitting them”.

Lesse geleer uit vorige wêreldoorloë word bespreek en hy lig duidelik uit dat lande wat tot die laaste geveg het bv (WOI), dié lande na die oorlog totaal uitgeput, en ekonomies sowel as politiek geruïneer was. Daarom word bespiegel dat toekomstige oorloë nie deur soldate geveg sal word nie maar deur die politici en die doel van weermagte sal wees om oorloë te verhoed. ’n Verdere aspek wat wel deeglik aandag geniet is die soort bemanning van weermagte en die verhouding tussen soldate tot burgerlikes en tussen vegtende elemente en nie vegtende elemente. So bv het die “RAF” soos volg saamgestel, 18% offisiere met 8% daarvan as gevegspersoneel, 82% manskappe waarvan slegs 5% gevegspersoneel is.

Deel 2: Fundamentele militêre organisasie

Organisasie – 'n Baie sterk behoefte bestaan vir 'n goeie organisasie struktuur vir 'n weermag. Verder word 'n studie gemaak van hoof funksies, data vir rekenariserende, beleidmaking, bevel, opleiding sowel as die metodes en tegnieke gebruik om hierdie funksies uit te voer. 'n Baie sterk en goed gefundeerde organisasie strukture vir 'n weermag word vereis, dog dit moet ook uiters buigzaam wees om die vinnig veranderende omstandighede die hoof te kan bied. Daar word vier redes vir 'n ideale organisasie gestel. Dit moet voorsiening maak vir die konstante en vinnig veranderende veranderinge in die politieke, tegnologiese en ekonomiese veld. Tweedens vir nood situasies moet vorige ondervinding, en opleiding deeglik wees asook die beplanning. Derdens om 'n groot mag te ontplooi is kompleks en baie duur en laastens moet die magte 'n samehorigheids gevoel hê, goed gemotiveer wees, 'n hoë verantwoordelike sin hê, asook professionele toegewydheid, eerder as geldelike beloning as eerste prioriteit.

Die Staat moet ook verseker wees van die lojaliteit van die mag sodat die weermag nie uit eie oorwegings tot 'n stryd toe tree nie maar slegs wanneer so beveel deur die Staat.

Die beginsels van organisasie is gebaseer op die formulering van die beleid deur die regering met in ag neming van oa, die binnelandse en buitelandse situasie en fondse beskikbaar. Die Beleid vloei dan af deur die hierargie met insette en advies van betrokkenes, totdat dit uitgevoer word deur die bevelvoerders op laer vlakke, deur toepassing van taktiek om die Staat se beleid te verwesenlik.

Hoewel die weermag weens sy grootte groterdeels hul organisasies skoei op gedentraliseerde bestuur, is daar steeds gevalle veral tydens oorlogtoestande, word daar meer geneig na sentralisasie en strenger dissipline vir beter koördinasie en om beter samehorigheid te bewerkstellig.

Die redes vir die groot verskille tussen die Leër, Lugmag en Vloot word bespreek en daarop gewys hoekom dit so moet wees. Die Leër betree die veld met sy mag in toto en is heeltemal onafhanklik met sy eie logistieke ondersteuning. Die Lugmag daarenteen plaas slegs 'n klein hoeveelheid personeel in die front en opereer vanaf vaste basisse. Die Vloot is ongeveer tussen die twee uiterstes. Skepe is kompleks en kan vir lang tye op see bly opereer, dog hulle moet van tyd tot tyd terugkeer na hul hawens.

Die grootste enkele bestuurselement wat 'n weermagbeplanner moet besit, afgesien van al die klassieke bestuursbeginsels van bv. Fayol soos vooruitskatting, beplanning, dirigerende ens, is waarskynlik geïnspireerde vooruitsiening "foresight".

Die rede hiervoor is die geweldige omvang van die taak en die uiters lang aanlooptye. As voorbeeld word genoem dat om 'n duur en gesofistikeerde stuk wapentuig te bekom, die volgende tydverloop benodig word: 'n Hele aantal jare vir ontwerp, navorsing en ontwikkeling. Daarna neem dit 5/10 jaar vir die uitrusting om die voorste linies te bereik. Die land sal dan waarskynlik vir die volgende 20 jaar nie kan bekostig om dit te vervang nie, derhalwe moet die beplanner ongeveer 30 jaar vooruitskat om tred te hou met ontwikkeling.

Die beplanner behoort soos volg te werk te gaan. Die ontleding van die inligtingsverslag, bepaal die grootte en omvang "size and shape" van sy mag daarvolgens. Hiervolgens kan die koste vir verdediging dan redelik beraam word. Hy is egter skepties of hierdie riglyne enigsins gevolg kan word, weens die onvoorspelbaarheid van buitelandse en binnelandse beleid, asook die lang aanlooptye hierbo bespreek, in ag geneem word.

Operasionele navorsing (ON) word baie beklemtoon en dit word daarop gewys dat sommige lande baie meer spandeer as ander en tot watter mate lande gebruik maak van hul eie navorsers en tot watter mate van konsultante gebruik gemaak word. Brittanje maak tot 'n baie groot mate gebruik van ON en 85% van die regering se fondse vir navorsing, word op hul weermag spandeer.

In die begrotingsproses ontstaan probleme soos die gedurige stygings van die bedryfsbegroting, sowel as die eskalering van koste vir kapitale uitbreidings. Met 'n vasgestelde plafon, moet daar besin word hoe om die bedryfskoste te besnoei, om sodoende meer hoofuitrusting te kan bekom, wat dan veronderstel is om die lopende koste te verlaag. 'n Ander oplossing wat lande graag voorstryf is die herstrukturering van die weermagte, daarop gemik om meer doelmatigheid te bewerkstellig teen laer magspeile en koste.

Bevel en gekoördineerde optredes deur die verskillende weermagsdele word deeglik in oënskou geneem en daar word aanvaar dat "Unified command" by verre die mees suksesvolste is, veral tydens operasies. "Joint command" daarenteen is

omslagtig en tydrowend, veral as daar nie konsensus bereik kan word nie en onnodige wrywing is aan die orde van die dag.

Opleiding word bepleit om deeglik te wees, om tred te hou met tegnologiese ontwikkeling, terwyl daar in die opleiding van offisiere ook gebruik gemaak word van nie slegs militêre onderwerpe en kursusse nie, maar ook van eksterne opleiding veral vir senior offisiere. "If you want peace train for war".

Die belangrikheid van die militêre reëls, regulasies, order, "SOPs", en waarderings word deeglik bespreek en dit word beklemtoon hoe 'n belangrike kommunikasie middel dit uitmaak in die militêre milieu, asook besparing van baie tyd. Verder moet daar wel deeglik gekyk word na die rekenarisering van tydrowende aspekte soos bv waarderings, veral tydens mobile operasies. Die rekenaar moet benut word deur bevelvoerders op alle vlakke soos bv, wapenstelsels, stimuleerders, oorlogspele, personeel, logistiek, ens. Daar word ook gewaarsku teen sentralisering van rekenaars en die gevaar van alle eiers in een mandjie is steeds geldig.

Deel 3: Uitwerking van afskrik (deterrence) strategie

Hier word die "deterrence strategy" bespreek asook wat die toekoms inhou. Hy bepleit nuwe strukture om die ewig groeiende en diversifikasie van weermagte te akkommodeer, asook 'n nuwe intellektuele kriteria om moderne neigings die hoof te bied.

Weens die verwagting dat moderne oorloë onaanvaarbare vernietigings vermoëns het, is dit nou meer as ooit tevore waarskynlik dat in plaas van om te beplan vir oorlog, daar beplan moet word hoe om die oorlog te voorkom. Dit is 'n uiters moeilike taak en dit is meer polities as militêr. Hierdie komplekse situasie noodsaak beter organisasies om die hoogs gesofistikeerde

strategië stabiel te probeer hou. Dit word besef dat die vele bydrae soos die "SALT" ooreenkoms en die sogename détente tussen die Ooste en Weste, die toestand verder kan vertroebel, sou hulle nie gestand gedoen word nie. 'n Baie hoë standaard van tegniese gereedheidsstand sal nodig wees teen astronomiese kostes. 'n Delikate gebalanseerde weermag sal dus nodig blyk te wees om die politieke risiko die hoof te bied.

Verder word geredeneer dat die kwaliteit en gehalte van 'n mag aan die volgende gemeet moet word, intellektuele lewenskrag, ontwikkeling van nuwe operasionele konsepte, die instand hou van op datum taktiese doktrines, deeglike opleiding, militêr sowel as akademies, seleksie en bevoorde- ring.

'n Uiterse belangrike aspek wat bespreek word is die kwessie van die "corporate" benadering, in die breë gesien met een hoofdoel die samesnoering en koördinering van die hele Staat en weermag as een entiteit. Beklemtoning van goeie esprit de corps in die militêr, asook die groepering in spanne, van bepaalde kundiges om bepaalde funksies te verrig. So bv word verwys na die groot suksesse wat behaal is tydens die VSA se ruimteprogramme, waar spanne wetenskaplikes, spesialiste en baie ander kategorië, saamgesnoer was in een "span" om die projekte deur te voer.

Ten slotte word 'n kykie in die toekoms gewaag. Hy bepleit samehorigheid sonder om dit te waag om die leër, lugmag en die vloot te kombineer, hulle moet so behoue bly. 'n Desperate poging moet aangepak word om offisiere beter op te lei miv akademiese vakke, om die veeleisende take uit te voer en om tred te hou met die tegnologiese ontploffing. Daar moet op nuut gekyk word na die organisasie strukture en verandering is noodsaaklik. Daar moet egter gewaak word teen verandering sonder rede, 'n siekte wat weermagte dikwels het. Laastens bestuurswese het sy ontstaan by die militarisme gehad . . . moet dit nie nou afskep nie.

Kol E.A. Lombard